

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Φεβρουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση Τ-115/99,

Système européen promotion (SEP) SARL, με έδρα το Saint-Vit (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον J.-C. Fourgoux, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους G. Marengo και L. Guégin και στη συνέχεια από τους M. Marengo και F. Siredey-Garnier, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 8ης Μαρτίου 1999, με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία της προσφεύγουσας που στηρίζεται στο άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81 ΕΚ) και στον κανονισμό (ΕΚ) 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995, σχετικά με την

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής, πώλησης και εξυπηρέτησης μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ L 145, σ. 25),

**ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),**

συγκείμενο από τους J. Pirlung, Πρόεδρο, A. Potocki και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Σεπτεμβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- ¹ Η προσφεύγουσα, *Système européen promotion (SEP)*, είναι εταιρία που έχει ως αντικείμενο, μεταξύ άλλων, κατά το άρθρο 2 του καταστατικού της, «την αγορά, την πώληση, τη μίσθωση, τη χρηματοδότηση, υπηρεσίες μεσάζοντα, κατά το άρθρο 123/85 της ΕΟΚ, αυτοκινήτων καινούργιων και μεταχειρισμένων».

- 2 Στις 31 Ιανουαρίου 1997, η προσφεύγουσα και πολλοί καταναλωτές που της είχαν αναθέσει την αγορά αυτοκινήτων υπέβαλαν καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), κατά της κατασκευάστριας εταιρίας αυτοκινήτων Renault France (στο εξής: Renault), κατά της θυγατρικής της Renault Nederland και κατά της εταιρίας-διανομέα Renault Autozenter στο Schagen (Κάτω Χώρες).
- 3 Οι καταγγέλλοντες ισχυρίστηκαν ότι η Renault Nederland απήθυνε, στις 23 Οκτωβρίου 1996, εγκύκλιο στους Ολλανδούς αντιπροσώπους, ζητώντας τους να μειώσουν, κατόπιν σχετικού αιτήματος της Renault France, τις παραγγελίες αυτοκινήτων που προορίζονταν για εξαγωγή, σημειώνοντας ότι τα παραδοθέντα προς εξαγωγή αυτοκίνητα δεν θα λαμβάνονταν υπόψη για τον υπολογισμό των ετήσιων ποσοτώσεων και του bonus των αντιπροσώπων.
- 4 Μετά από αυτή την εγκύκλιο, η Renault Autozenter επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι δεν μπορούσε πλέον να παραγγέλλει αυτοκίνητα προοριζόμενα για εξαγωγή, διότι φοβόταν ότι θα διαταράσσονταν οι σχέσεις της με τη Renault Nederland. Στις 23 Δεκεμβρίου 1996, η Renault Autozenter διευκρίνισε ότι τα αυτοκίνητα που είχε ήδη παραγγείλει θα παραδίδονταν υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:
- δεν θα γινόταν έκπτωση επί του τιμολογίου προ φόρου,
  - το τίμημα θα καταβαλλόταν πριν από την αποστολή της παραγγελίας στη Renault,
  - θα υπήρχαν μακρές προθεσμίες παραδόσεως λόγω του «τεράστιου αριθμού πωλήσεων στην Ολλανδία».

- 5 Οι καταγγέλλοντες ζήτησαν την αυτόματη ανάκληση του ευεργετήματος της ανά κατηγορία απαλλαγής για τη Renault βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής, πώλησης και εξυπηρέτησης μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ L 145, σ. 25), τη διαπίστωση παραβάσεων του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ), που συνίστανται σε στεγανοποίηση των αγορών και τιμολογιακή σύμπραξη, και τη λήψη προσωρινών μέτρων.
- 6 Στις 7 Φεβρουαρίου 1997, το συνδικάτο των ευρωπαϊών επαγγελματιών αυτοκινήτων (στο εξής: ΣΕΕΑΟ), οργανισμός που συγκεντρώνει μεταξύ άλλων εντεταλμένους μεσάζοντες, αλλά στον οποίο δεν ανήκει η προσφεύγουσα, υπέβαλε επίσης καταγγελίες ενώπιον της Επιτροπής. Οι δύο καταγγελίες πρωτοκολλήθηκαν με τον ίδιο αριθμό (IV/36395). Η προσφεύγουσα και το ΣΕΕΑΟ εκπροσωπήθηκαν από τον ίδιο δικηγόρο.
- 7 Με έγγραφα της 10ης και 28ης Μαρτίου 1997 που απευθύνονταν στην Επιτροπή, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας επιβεβαίωσε, επ' ονόματί της, την αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων, δεδομένου ότι οι συμβάσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και της Renault δεν είχαν καταλήξει στην παράδοση των παραγγελλθέντων οχημάτων.
- 8 Με έγγραφο της 17ης Ιουλίου 1997, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας επισήμανε στην Επιτροπή ότι οι διαπραγματεύσεις με τη Renault βρίσκονταν σε εξέλιξη προκειμένου να ρυθμιστούν τα προβλήματα εφοδιασμού που αντιμετώπιζαν οι «εντολοδόχοι παραγγελιών οχημάτων» στις Κάτω Χώρες μετά την εγκύκλιο της 23ης Οκτωβρίου 1996. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, η επίδικη εγκύκλιος είχε ακυρωθεί και τα παραγγελθέντα μεταξύ της 26ης Οκτωβρίου 1996 και της 24ης Φεβρουαρίου 1997, ημερομηνίας της ακυρώσεως, οχήματα βρίσκονταν, στο σύνολό τους, στο στάδιο της παραδόσεως. Ωστόσο, προέκλυσε ότι η Renault δεν είχε την πρόθεση να θέσει τέρμα στις περιοριστικές του ανταγωνισμού πρακτικές που της προσάπτονταν. Τα ζητήματα που είχαν προκύψει σχετικά με την παράδοση, μεταξύ άλλων και σχετικά με τις προθεσμίες, παρέμεναν ανοιχτά και έτειναν να γενικευθούν και σε άλλα κράτη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και να επεκταθούν και σε άλλες γαλλικές κατασκευάστριες εταιρίες, μεταξύ άλλων στην Peugeot.

- 9 Στις 8 Ιανουαρίου 1998, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37). Στην ανακοίνωση αυτή, η Επιτροπή σημείωσε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Το εν λόγω μοντέλο — Renault Scenic — άρχισε τότε να διατίθεται στις Κάτω Χώρες και [...] γνώρισε αναπάντεχη επιτυχία που επέφερε μεγάλες καθυστερήσεις στις παραδόσεις. Λαμβανομένης υπόψη της ασάφειας μιας εγκυκλίου που εξέδωσε η ολλανδική θυγατρική της Renault, φαίνεται ότι η κατασκευάστρια εταιρία και το δίκτυό της έπραξαν το καλύτερο δυνατό προκειμένου να επιτευχθεί συμφωνία ικανοποιητική για όλους τους καταναλωτές που δεν είχαν ικανοποιηθεί στην υπόθεση αυτή, οι οποίοι έλαβαν όλοι, εκείνη την ημέρα — κατά τις δηλώσεις της Renault —, τα οχήματα που είχαν παραγγείλει. Επομένως, δόθηκε τέλος στις πράξεις που καταγγέλλετε.»

- 10 Στις 17 Φεβρουαρίου 1998, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της απαντώντας στην εν λόγω ανακοίνωση.
- 11 Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 1999, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).
- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Μαΐου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 13 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1999, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, ως εκ τούτου, η υπόθεση.

- 14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

- 15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την από 8 Μαρτίου 1999 απόφαση της Επιτροπής·

  - να της αναγνωρίσει το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής κατά της Επιτροπής βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης ΕΚ (υν άρθρου 288 ΕΚ)·

  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 16 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει ως απαράδεκτο το αίτημα της προσφεύγουσας να της αναγνωρισθεί το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης·

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

- 17 Η Επιτροπή θεωρεί απαράδεκτο το αίτημα της προσφεύγουσας να της αναγνωρίσει το Πρωτοδικείο το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής αποζημώσεως κατά της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα επικαλείται την αυτονομία της αγωγής αποζημώσεως έναντι της προσφυγής ακυρώσεως.
- 18 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι στις κοινοτικές διαφορές δεν υφίσταται ένδικο βοήθημα που να παρέχει στον δικαστή τη δυνατότητα να «αναγνωρίσει» σε διάδικο το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής. Το αίτημα αυτό είναι, επομένως, απαράδεκτο.

Επί του βασίμου

- 19 Η προσφεύγουσα επικαλείται, στην ουσία, δύο λόγους.

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από την παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής των υποχρεώσεων της ως προς την αντιμετώπιση της καταγγελίας

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 20 Ο πρώτος λόγος έχει, στην ουσία, τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος του λόγου, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι υπερέβη τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας σχετικά με τον βαθμό προτεραιότητας εξετάσεως των καταγγελιών, όπως προκύπτει από την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999, C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1341). Η Επιτροπή αγνόησε, μεταξύ άλλων, το γεγονός ότι δεν μπορεί να αρκεστεί στη διαπίστωση ότι η επικρινόμενη συμπεριφορά είχε παύσει προκειμένου να θέσει μια καταγγελία στο αρχείο, ενώ οφείλει επίσης να εξετάσει αν εξακολουθούν τα αποτελέσματα της παραβάσεως. Εν προκειμένω, η Επιτροπή αγνόησε τη σοβαρότητα της παραβάσεως και το γεγονός ότι τα αποτελέσματα αυτής εξακολουθούσαν. Επιπλέον, έλαβε υπόψη θεωρήσεις πολιτικού χαρακτήρα, γεγονός που δεν συνάδει με τους κανόνες που θέτει η προ-παρατεθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής.
- 21 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλείται αποφάσεις κατ' άλλων κατασκευαστριών εταιριών, επί παρομοίων πραγματικών περιστατικών, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τα ιδιαίτερα πραγματικά περιστατικά κάθε υποθέσεως και τη σοβαρότητα των φερομένων παραβάσεων. Εκτιμά ότι η απόφαση της Επιτροπής 92/154/ΕΟΚ, της 4ης Δεκεμβρίου 1991, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/33.157 — Eco System κατά Peugeot) (ΕΕ 1992, L 66, σ. 1), και οι αποφάσεις που εκδόθηκαν μετά από αυτή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Απριλίου 1993, T-9/92, Peugeot κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-493, και απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1994, C-322/93 P, Peugeot κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-2727), δεν αρκούν προκειμένου να διαπιστωθεί η έλλειψη επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος. Η ύπαρξη τέτοιου συμφέροντος αποδεικνύεται από την παρέμβαση της Επιτροπής σε παρόμοια υπόθεση με την από 28 Ιανουαρίου 1998 απόφασή της 98/273/ΕΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/35.733 — VW) (ΕΕ L 124, σ. 60, στο εξής: υπόθεση VW). Η προσφεύγουσα καταγγέλλει την άنيση μεταχείριση της οποίας έτυχε η καταγγελία της σε σχέση με τις καταγγελίες στην υπόθεση VW.

- 22 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η δυνατότητα προσφυγής ενώπιον του εθνικού δικαστή δεν μπορεί να δικαιολογήσει την απόρριψη της καταγγελίας της, δεδομένου ότι η ανάκληση της ανά κατηγορία απαλλαγής υπάγεται στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής. Επιπλέον, η Επιτροπή διαθέτει καλύτερα μέσα έρευνας απ' ό,τι τα εθνικά δικαστήρια και είναι αδύνατο η προσφεύγουσα να εξεύρει τις απαιτούμενες από την Επιτροπή αποδείξεις. Επικαλείται, ενδεικτικά, μια απόφαση του tribunal d'instance de Besançon της 16ης Μαρτίου 1999, που υποχρέωσε την προσφεύγουσα να καταβάλει αποζημίωση σε πελάτη για την παράταση της προθεσμίας παραδόσεως ενός οχήματος, για τον λόγο ότι δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι η κατασκευαστρια εταιρία είχε ενεργήσει με πρόθεση και ότι η περιοριστική του ανταγωνισμού πρακτική είχε ακολουθηθεί ειδικώς για το εν λόγω αυτοκίνητο.
- 23 Η προσφεύγουσα θεωρεί, επιπλέον, ότι η Επιτροπή εκτίμησε πεπλανημένα τα πραγματικά στοιχεία που της είχαν υποβληθεί, ιδίως τα συνημμένα στο από 17 Ιουλίου 1997 έγγραφό της.
- 24 Τέλος, η παράλειψη εκδηλώσεως ενδιαφέροντος παρεμβάσως εκ μέρους της Επιτροπής επιτρέπει στις κατασκευαστριες εταιρίες να ελέγχουν τη ροή του ενδοκοινοτικού εμπορίου. Έτσι, στις 21 Ιανουαρίου 1999, η Renault Nederland ενημέρωσε την προσφεύγουσα, με το πρόσχημα της αυξήσεως της ζητήσεως, ότι η έκπτωση 11 % που της παραχωρούσε προηγουμένως μειωνόταν σε 2 %.
- 25 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόρριψη της καταγγελίας είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη.
- 26 Το τρίτο σκέλος του λόγου αντλείται από το γεγονός ότι τα μέτρα έρευνας που έλαβε εν προκειμένω η Επιτροπή ήταν ανεπαρκή. Η προσφεύγουσα αιτιάται, μεταξύ άλλων, την Επιτροπή ότι παρέλειψε να εξετάσει αν η προθεσμία παραδόσεως των παραγγελθέντων, μέσω των εντεταλμένων μεσαζόντων, οχημάτων ήταν άνιση σε σχέση με την προθεσμία παραδόσεως των οχημάτων που είχαν αγοράσει Ολλανδοί πελάτες.

- 27 Η Επιτροπή φρονεί ότι τήρησε τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη νομολογία σχετικά με την εξέταση της καταγγελίας και καθόρισε επακριβώς τα στοιχεία βάσει των οποίων κατέληξε στην έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος. Θεωρεί ότι η αιτίαση ότι παρέλειψε να λάβει υπόψη τα μελλοντικά αποτελέσματα της καταγγελθείσας πρακτικής δεν είναι βάσιμη.
- 28 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου, η Επιτροπή εκτιμά ότι από το γεγονός ότι δεν εξέτασε αν οι προθεσμίες παραδόσεως της εταιρίας Renault στις Κάτω Χώρες ήταν άνισες εις βάρος των αλλοδαπών πελατών των εντεταλμένων μεσαζόντων δεν μπορεί να συναχθεί ανεπάρκεια της αιτιολογίας της αποφάσεως.
- 29 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του λόγου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι προέβη σε έρευνα της καταγγελίας. Εκτιμά, ωστόσο, ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας ότι η προβαλλόμενη προς δικαιολόγηση των προθεσμιών παραδόσεως έλλειψη προκλήθηκε με πρόθεση από τη Renault, κατά τρόπο επιζήμιο για τους εντεταλμένους μεσαζόντες, μπορούσαν να επιβεβαιωθούν μόνο με πολύπλοκες έρευνες, που η Επιτροπή δεν ήταν διατεθειμένη να διενεργήσει, λαμβανομένων υπόψη των μέσων που διαθέτει και των στοιχείων που είχε προσκομίσει η κατασκευάστρια εταιρία και δεδομένου ότι το ζήτημα είχε διευθετηθεί με την παράδοση των οχημάτων σ' αυτούς που τα παρήγγειλαν και μπορούσε να υπαχθεί στη δικαιοδοσία των εθνικών δικαστηρίων, αρμοδίων για την επίλυση της διαφοράς. Η Επιτροπή προσθέτει ότι από τις έρευνές της μπόρεσε να καταλήξει ότι οι καθυστερήσεις ως προς τις προθεσμίες παραδόσεως, που είχαν υπάρξει για τους πελάτες των εντεταλμένων μεσαζόντων, οφείλονταν ενδεχομένως σε μια σχετική έλλειψη οχημάτων που η Renault προσπάθησε να αποκαταστήσει.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Οι υποχρεώσεις της Επιτροπής, όταν επιλαμβάνεται καταγγελίας, έχουν καθοριστεί με πάγια νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, που παρατίθεται στη σκέψη 20 ανωτέρω, σκέψεις 86 επ.).

- 31 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή δικαιούται, όταν αποφασίζει να ορίσει διαφορετικούς βαθμούς προτεραιότητας κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται, να καθορίσει όχι μόνον τη σειρά εξέτασης των καταγγελιών, αλλά επίσης να απορρίψει καταγγελία λόγω του ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψη 60).
- 32 Η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει συναφώς η Επιτροπή δεν είναι, ωστόσο, απεριόριστη. Αφενός, η Επιτροπή υπόκειται σε υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν αρνείται να εξακολουθήσει την εξέταση καταγγελίας και η αιτιολογία πρέπει να είναι επαρκώς ακριβής και λεπτομερής, προκειμένου να καταστεί δυνατό στο Πρωτοδικείο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της ασκήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της διακριτικής ευχέρειας να ορίζει προτεραιότητες.
- 33 Αφετέρου, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη πρακτικές έπαυσαν, για να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, καταγγελία για τις πρακτικές αυτές, χωρίς να έχει εξακριβώσει αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν και αν, ενδεχομένως, η σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία αυτή κοινοτικό συμφέρον (βλ. απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, που παρατίθεται στη σκέψη 20 ανωτέρω, σκέψεις 89 έως 95).
- 34 Ο έλεγχος που ασκεί επί της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής δεν πρέπει να οδηγεί τον κοινοτικό δικαστή να αντικαταστήσει την εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με την ύπαρξη κοινοτικού συμφέροντος με τη δική του, αλλά αποσκοπεί στο να ελεγχθεί αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, πάσχει από νομική πλάνη ή από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή από κατάχρηση εξουσίας (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 80, και της 13ης Δεκεμβρίου 1999, T-9/96 και T-211/96, Européenne automobile κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3639, σκέψη 29).

- 35 Από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν εμφανίζεται ότι η Επιτροπή αγνόησε τις αρχές που απορρέουν από τη νομολογία όσον αφορά την έκταση των υποχρεώσεών της. Από την απόφαση αυτή προκύπτει, πράγματι, ότι η Επιτροπή εξέτασε προσεκτικά τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα. Οι σκέψεις που περιέχει η απόφαση αυτή όσον αφορά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς ενδελεχή εξέταση της καταγγελίας δεν επιτρέπουν τη διαπίστωση ότι η Επιτροπής αγνόησε τις αρχές που απορρέουν, συναφώς, από τη νομολογία.
- 36 Δεν είναι βάσιμη η αιτίαση ότι η Επιτροπή περιορίζεται στη διαπίστωση ότι η επικρινόμενη συμπεριφορά είχε παύσει προκειμένου να δικαιολογήσει τη θέση της καταγγελίας στο αρχείο, χωρίς να εξακριβώσει αν τα αποτελέσματα της παραβάσεως εξακολουθούσαν. Πράγματι, η διαπίστωση που περιλαμβάνεται στο σημείο 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η φερόμενη παράβαση είχε παύσει δεν αποτελεί ούτε τον μοναδικό ούτε τον πλέον σημαντικό λόγο απορρίψεως της καταγγελίας.
- 37 Η Επιτροπή τονίζει, κατ' αρχάς, ότι η νομική κατάσταση σχετικά με τους εντεταλμένους μεσάζοντες εμπορίας αυτοκινήτων διασαφηνίστηκε με τις αποφάσεις της, με τη νομολογία και με τον νέο κανονισμό περί της ανά κατηγορία απαλλαγής (κανονισμός 1475/95). Ισχυρίζεται ότι αυτό επιτρέπει στα εθνικά δικαστήρια να εφαρμόζουν τους κοινοτικούς κανόνες ανταγωνισμού στις υποθέσεις που αφορούν τη δραστηριότητα των μεσαζόντων κατά τη διανομή αυτοκινήτων και επικαλείται την πολιτική της αποκεντρώσεως της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού.
- 38 Στη συνέχεια, τονίζει τον δυσανάλογο χαρακτήρα των μέτρων έρευνας που είναι απαραίτητα για την απόδειξη, εν προκειμένω, των παραβάσεων που επικαλείται η προσφεύγουσα, και μόνο στο πλαίσιο αυτό τονίζει ότι οι παραβάσεις αυτές έλαβαν χώρα στο παρελθόν. Τέλος, η Επιτροπή εκθέτει ότι η Renault έδωσε ευλογοφανή εξήγηση για μια από τις επικρινόμενες με την καταγγελία συμπεριφορές, δηλαδή τις υπερβολικά μακρές προθεσμίες παραδόσεως.

- 39 Η προπαρατεθείσα στη σκέψη 20 ανωτέρω απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν μπορεί, συναφώς, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύεται στην Επιτροπή να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η παράβαση έχει παύσει. Το Δικαστήριο απλώς απέκλεισε μια ερμηνεία της αποστολής της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού, κατά την οποία η εξέταση μιας καταγγελίας σχετικά με παρελθούσες παραβάσεις δεν αντιστοιχεί στη λειτουργία που απονέμει η Συνθήκη στην Επιτροπή.
- 40 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι η κατάσταση που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, που παρατίθεται στη σκέψη 20 ανωτέρω, ήταν αρκετά διαφορετική από αυτή στην υπό κρίση υπόθεση. Στην υπόθεση εκείνη, είχε καταγγελθεί παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 82 ΕΚ) η οποία, κατά τους καταγγέλλοντες, είχε διαρκέσει από το 1986 έως το 1991 και είχε προκαλέσει διαρθρωτική έλλειψη ισορροπίας στην εν λόγω αγορά, που είναι αγορά κοινοτικών διαστάσεων (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαΐου 2000, T-77/95 PV, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2167, σκέψη 26).
- 41 Εν προκειμένω, η συμπεριφορά που οδήγησε, αρχικώς, στην καταγγελία, δηλαδή η εγκύκλιος της Renault Nederland και η συμπεριφορά που ακολούθησαν οι Ολλανδοί αντιπρόσωποι της Renault στη συνέχεια, σημειώθηκε μεταξύ Οκτωβρίου του 1996 και Φεβρουαρίου του 1997. Η προσφεύγουσα δεν παρέσχε καμία ένδειξη μεταβολής της διαρθρώσεως της αγοράς λόγω της φερομένης παραβάσεως. Βεβαίως, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο οι εν δυνάμει πελάτες των εντεταλμένων μεσαζόντων να στράφηκαν προς το επίσημο δίκτυο λόγω των πραγματικών περιστατικών που αφορά η καταγγελία. Ωστόσο, αυτό δεν εμπόδισε την προσφεύγουσα να συνεχίσει τη δραστηριότητά της. Επιπλέον, πρόκειται για προσωρινό αποτέλεσμα στην αγορά, που μπορεί να εκλείψει αφότου αρθούν τα εμπόδια στις παράλληλες εισαγωγές.
- 42 Ελλείψει συγκεκριμένων ενδείξεων περί μόνιμης μεταβολής της διαρθρώσεως της αγοράς, η Επιτροπή δεν υπέπεσε, επομένως, σε νομική πλάνη όσον αφορά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος, καθόσον δεν εξέτασε ρητώς το ζήτημα αν εξακολουθούσαν τα περιοριστικά του ανταγωνισμού αποτελέσματα της φερομένης παραβάσεως.

- 43 Η σχετική αιτίαση ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη «θεωρήσεις πολιτικού χαρακτήρα» δεν στηρίζεται σε συγκεκριμένα στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της σε θεωρήσεις ξένες προς μια ορθή εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος. Συναφώς, το εν λόγω κοινοτικό όργανο θεμιτώς ισχυρίζεται ότι σκοπός του είναι η υλοποίηση μιας πολιτικής ανταγωνισμού και συνεπώς η αποστολή του δεν συνίσταται στη επίλυση ατομικών διαφορών. Συνεπώς, ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι βάσιμος.
- 44 Επιπλέον, είναι θεμιτό η Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη, κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς έρευνα μιας καταγγελίας, την ανάγκη αποσαφήνισης της νομικής καταστάσεως που αφορά η καταγγελλόμενη συμπεριφορά, καθώς και τον ορισμό των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, ενόψει του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, των διαφόρων επιχειρηματιών που αφορά η εν λόγω συμπεριφορά (βλ. απόφαση *Europerenne automobile κατά Επιτροπής*, που παρατίθεται στη σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψη 46).
- 45 Εν προκειμένω, η προσβαλλομένη απόφαση ορθώς παραπέμπει στις αποφάσεις της Επιτροπής και στη νομολογία του Δικαστηρίου που καθόρισαν τις υποχρεώσεις των μελών του δικτύου διανομής έναντι των εντεταλμένων μεσαζόντων και τον ορισμό των τελευταίων (βλ. απόφαση *Eco System* και τις αποφάσεις στις οποίες παραπέμπει, καθώς και την απόφαση στην υπόθεση *VW*, που προπαρατίθενται στη σκέψη 21). Ομοίως, ο κανονισμός 1475/95 όρισε και διευκρίνισε τα αντίστοιχα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των εντεταλμένων μεσαζόντων, των κατασκευαστριών εταιριών αυτοκινήτων και των διανομέων.
- 46 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι η αιτίαση που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση των καταγγελλόντων στην υπό κρίση υπόθεση έναντι εκείνων στην υπόθεση *VW* δεν είναι βάσιμη. Πράγματι, οσάκις βρίσκεται αντιμέτωπη με κατάσταση στα πλαίσια της οποίας ορισμένα στοιχεία επιτρέπουν να υφίστανται υπόνοιες ότι μερικές μεγάλες επιχειρήσεις ανήκουσε στον ίδιο οικονομικό τομέα ενεργούν κατά τρόπο αντίθετο προς το δίκαιο του ανταγωνισμού, η Επιτροπή νομομοποιείται να επικεντρώσει τις προσπάθειές της σε μία από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, διευκρινίζοντας παράλληλα στους επιχειρηματίες που θίγονται από την ενδεχομένως παράνομη συμπεριφορά των λοιπών παραβατών ότι εναπέκειτο στους ίδιους να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια. Άλλως, η Επιτροπή θα ήταν υποχρεωμένη να κατατιμήσει τα

μέσα που διαθέτει σε διάφορες έρευνες μεγάλου βεληνεκούς, γεγονός που θα συνεπαγόταν τον κίνδυνο να μην τελεσφορήσει καμία από αυτές. Έτσι, θα εξανεμιζόταν το υπέρ της κοινοτικής έννομης τάξεως πλεονέκτημα που απορρέει από την έχουσα παραδειγματική αξία απόφαση έναντι μας των επιχειρήσεων που διέπραξαν παράβαση, ιδίως δε για τους επιχειρηματίες που εθίγησαν από τη συμπεριφορά των άλλων εταιριών (βλ. απόφαση *Européenne automobile κατά Επιτροπής*, που παρατίθεται στη σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψη 49).

- 47 Όσον αφορά, στη συνέχεια, τη δυνατότητα προσφυγής ενώπιον του εθνικού δικαστή, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η άποψη της προσφεύγουσας ότι το αντικείμενο της καταγγελίας της υπάγεται στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής, δεδομένου ότι αφορά, μεταξύ άλλων, την ανάκληση του ευεργετήματος της ανά κατηγορία απαλλαγής. Πράγματι, ο κανονισμός περί της ανά κατηγορία απαλλαγής 1475/95 προβλέπει, στο άρθρο του 6, παράγραφος 1, σημείο 7, ότι η ανά κατηγορία απαλλαγή δεν εφαρμόζεται αυτοδικαίως σε περίπτωση που θέτει εμπόδια στη δραστηριότητα των εντεταλμένων μεσαζόντων. Σε αντίθεση με το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησης των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16), κατά το οποίο τέτοιες ενέργειες μπορούν να προκαλέσουν την ανάκληση της ανά κατηγορία απαλλαγής, η διάταξη αυτή μπορεί να εφαρμοστεί από τα εθνικά δικαστήρια.

- 48 Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ούτε την πρόδηλη πλάνη της Επιτροπής σχετικά με την ικανότητα των εθνικών δικαστηρίων να διαφυλάξουν τα απορρέοντα από το κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού δικαιώματά της έναντι της Renault. Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την απόφαση του *tribunal de Besançon* κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία προηγήθηκε (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 1998, T-371/94 και T-394/94, *British Airways κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1998, σ. II-2405, σκέψη 81).

- 49 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που η προσφεύγουσα προσκόμισε συνημμένα στο από 17 Ιουλίου 1997 έγγραφό της, η ανάλυση των εγγράφων αυτών δεν επιτρέπει τη

διαπίστωση ότι η Επιτροπή αγνόησε τη σοβαρότητα της παραβάσεως και το κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της εξετάσεως.

- 50 Έτσι, στο έγγραφο της 11ης Απριλίου 1997, που απηύθυνε ένας Γερμανός αντιπρόσωπος της Renault σε μια εταιρία μέλος του ΣΕΕΑΟ και με το οποίο την πληροφορούσε ότι τα οχήματα Scenic και Espace δεν μπορούσαν να παραδοθούν παρά από τον Οκτώβριο του έτους εκείνου, σημειώνεται, ως λόγος για την καθυστέρηση, η έλλειψη οχημάτων. Με αυτό δεν αποδεικνύεται, επομένως, ότι αυτή η καθυστέρηση προκλήθηκε από άλλους λόγους.
- 51 Εν συνεχεία, η αιτίαση ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη ανακριβείς δηλώσεις της Renault που περιείχε έγγραφο της 24ης Ιουλίου 1997, κατά τις οποίες η συρροή αιτήσεων είχε ξεκινήσει τον Οκτώβριο του 1996, ενώ οι ποσοστώσεις που προέκυπταν από τη συρροή αυτή είχαν γνωστοποιηθεί στο γερμανικό δίκτυο μόλις τον Απρίλιο του 1997, επιβεβαιώνεται από το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού. Πράγματι, σε αυτό δεν σημειώνεται ότι η συρροή αιτήσεων ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 1996, αλλά ότι οι προβλέψεις των πωλήσεων για το μοντέλο Scenic είχαν καταρτιστεί τον μήνα αυτό και προσαρμοστεί τον Ιανουάριο του 1997.
- 52 Η από 8 Ιουλίου 1997 εγκύκλιος της Renault Γερμανίας, που επισυνάπτεται στο από 17 Ιουλίου 1997 έγγραφο της προσφεύγουσας και απαγορεύει στους αντιπροσώπους τη μεταπώληση «σε μεταπωλητές, εκτός αν οι τελευταίοι είναι συμβαλλόμενοι του δικτύου διανομής Renault», δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή αγνόησε τα αποδεικτικά στοιχεία που διέθετε εν προκειμένω. Όσον αφορά την άποψη της Επιτροπής ότι η απουσία οποιασδήποτε διακρίσεως μεταξύ των μεταπωλητών που δεν ανήκουν στο δίκτυο διανομής, αφενός, και των εντεταλμένων μεσαζόντων των καταναλωτών, αφετέρου, προσάφθηκε σε μια κατασκευάστρια εταιρία στην υπόθεση VW (σκέψη 159 της αποφάσεως της Επιτροπής που παρατίθεται στη σκέψη 21 ανωτέρω), επιβάλλεται να τονιστεί ότι στο πλαίσιο της τελευταίας αυτής υποθέσεως υφίσταντο περισσότερα συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία ώστε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι καταναλωτές και οι εντεταλμένοι μεσαζόντες έθεταν εμπόδια στις εισαγωγές. Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν προσκομίστηκαν τέτοια συμπληρωματικά στοιχεία.

- 53 Όσον αφορά, τέλος, τη μείωση των εκπτώσεων που δόθηκαν στην προσφεύγουσα από τη Renault Rotterdam, επιβάλλεται να τονιστεί ότι αυτή είχε γνωστοποιηθεί στην προσφεύγουσα στις 21 Μαΐου 1999, δηλαδή μετά την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασης. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αιτιάται την Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη το γεγονός αυτό κατά την εκτίμηση του κοινωνικού συμφέροντος προς έρευνα της καταγγελίας.
- 54 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου, που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκθέτει σαφώς τους νομικούς και πραγματικούς συλλογισμούς που οδήγησαν την Επιτροπή να καταλήξει στην έλλειψη επαρκούς κοινωνικού συμφέροντος. Κατά συνέπεια, αυτό το σκέλος του λόγου δεν είναι βάσιμο.
- 55 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του λόγου, που αντλείται από το γεγονός ότι τα μέτρα έρευνας που έλαβε η Επιτροπή στην υπό κρίση περίπτωση ήταν ανεπαρκή, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως σχετικά με την έκταση της έρευνας μιας καταγγελίας. Οφείλει να σταθμίσει τη σημασία της προσβολής που ενδέχεται να επιφέρει στη λειτουργία της κοινής αγοράς η φερόμενη παράβαση, την πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξή της και την έκταση των μέτρων έρευνας που απαιτούνται (βλ. απόφαση *Européenne automobile κατά Επιτροπής*, που παρατίθεται στη σκέψη 34 ανωτέρω, σκέψη 42).
- 56 Στην υπό κρίση περίπτωση, η Επιτροπή ζήτησε από τη Renault εξηγήσεις σχετικά με τα προβαλλόμενα στην καταγγελία πραγματικά περιστατικά. Οι εξηγήσεις που δόθηκαν, κατά τις οποίες οι καθυστερήσεις στην παράδοση που αφορά η καταγγελία οφείλονταν στο γεγονός ότι η ζήτηση για το μοντέλο Scenic ήταν μεγαλύτερη από την προβλεφθείσα, ήταν, εκ πρώτης όψεως, ευλογοφανείς. Προκειμένου να αποδείξει ότι οι εξηγήσεις αυτές ήταν ψευδείς, η Επιτροπή έπρεπε να επιστρατεύσει σημαντικά μέσα. Η εκτίμηση της Επιτροπής ότι τα συμπληρωματικά μέτρα έρευνας θα ήταν δυσανάλογα, δεδομένης της σημασίας της φερομένης παραβάσεως και της πιθα-

νότητας να αποδειχθεί η ύπαρξή της, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση.

- 57 Ειδικότερα, όσον αφορά την αιτίαση ότι η Επιτροπή δεν εξακρίβωσε τις καθυστερήσεις στην παράδοση, μεταξύ άλλων υπό το πρίσμα της δυσμενούς διακρίσεως εις βάρος των Γάλλων πελατών, που ενεργούσαν μέσω εντεταλμένων μεσαζόντων, και των Ολλανδών πελατών, επιβάλλεται να τονιστεί ότι, κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας που περιέχονται στις παρατηρήσεις της επί της ανακοινώσεως βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, η μέση προθεσμία παραδόσεως ανερχόταν περίπου σε τέσσερις μήνες για τους πελάτες της, ενώ υποστηρίζει ότι η προθεσμία παραδόσεως για τους Ολλανδούς καταναλωτές ανερχόταν σε έξι περίπου εβδομάδες για όλα τα μοντέλα της Renault. Συναφώς, μόνη απόκλιση δύο έως τριών μηνών στις αντίστοιχες προθεσμίες παραδόσεων δεν αρκεί για να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως, αλλά μπορεί να αποτελεί σχετική μόνο ένδειξη. Συνεπώς, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αυτή η πτυχή της έρευνας ήταν εύκολη, η εκτίμηση της Επιτροπής ότι τα αναγκαία μέτρα έρευνας, προκειμένου να αποφανθεί οριστικά επί της υπάρξεως παραβάσεως ήταν σημαντικά και δυσανάλογα σε σχέση με την σπουδαιότητα της φερομένης παραβάσεως, δεν είναι προδήλως εσφαλμένη.
- 58 Επομένως, ο πρώτος λόγος δεν είναι βάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου, που αντλείται από πλάνη περί τα πράγματα και προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 59 Ο δεύτερος λόγος της προσφεύγουσας έχει τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή ότι παραλέμπει, προς απόδειξη του γεγονό-

τος ότι η προσφεύγουσα αναγνώρισε την ακύρωση της από 23 Οκτωβρίου 1996 εγκυκλίου της Renault Ολλανδίας, σε έγγραφο της 16ης Οκτωβρίου 1997, ενώ το έγγραφο αυτό δεν συντάχθηκε στο όνομα της προσφεύγουσας, αλλά στο όνομα του ΣΕΕΑΟ, του οποίου η προσφεύγουσα ουδέποτε υπήρξε μέλος. Ναι μεν η προσφεύγουσα ενημέρωσε την Επιτροπή, με το από 17 Ιουλίου 1997 έγγραφό της, σχετικά με την ανάκληση της από 23 Οκτωβρίου 1996 εγκυκλίου, αλλά παραπονέθηκε επίσης για τη διατήρηση των καταγγελλθέντων εμποδίων και ενημέρωσε την Επιτροπή για την έλλειψη συμφωνίας μεταξύ αυτής και της κατασκευάστριας εταιρίας ή της θυγατρικής της.

- 60 Το δεύτερο σκέλος του λόγου στρέφεται κατά του ισχυρισμού της Επιτροπής ότι οι πελάτες της προσφεύγουσας είχαν παραλάβει τα οχήματα που είχαν παραγγείλει. Η προσφεύγουσα αιτιάζει εκ νέου την Επιτροπή ότι επικαλέστηκε το από 16 Οκτωβρίου 1997 έγγραφο προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού. Στο από 17 Ιουλίου 1997 έγγραφό της, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε ότι τα οχήματα είχαν παραδοθεί, αλλά μόνον ότι η Renault είχε γνωστοποιήσει ότι βρισκόνταν στο στάδιο της παραδόσεως. Ορισμένοι καταναλωτές αναγκάστηκαν, ωστόσο, να περιμένουν έως και εννέα μήνες. Προσθέτει ότι η Επιτροπή εύκολα θα μπορούσε να ρωτήσει τους εντολείς που είχαν υποβάλει καταγγελία, προκειμένου να γίνει αντιληπτό ότι δεν είχαν παραλάβει όλοι τα παραγγελλθέντα οχήματα. Επιπλέον, μπορούσε ευχερώς να ζητήσει από την προσφεύγουσα τον κατάλογο των εντολών που παραιτήθηκαν λόγω των καθυστερήσεων ή των παραλείψεων παραδόσεως.
- 61 Στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του λόγου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επιτυχία του μοντέλου Scenic δεν μπορεί να εξηγήσει τις προθεσμίες παραδόσεως. Υπογραμμίζει ότι οι προθεσμίες αυτές δεν αφορούν αποκλειστικά το μοντέλο Scenic, αλλά και άλλα μοντέλα που αντιστοιχούν στο 45 % περίπου των παραγγελιών της. Αιτιάζει την Επιτροπή ότι βασίστηκε στις τεχνικές εξηγήσεις της Renault που δεν της γνωστοποιήθηκαν και που αποτελούν αποδεικτικά στοιχεία που δεν εξετάστηκαν. Επιπλέον, η Επιτροπή εξήγησε την παράταση των προθεσμιών παραδόσεως οχημάτων μοντέλου Espace με μια συλλογιστική ανάλογη με εκείνη που επιστρατεύθηκε για την περίπτωση του μοντέλου Scenic. Η συλλογιστική αυτή είναι αμφισβητήσιμη, δεδομένου ότι το μοντέλο Espace δεν γνώρισε την ίδια επιτυχία με το μοντέλο Scenic κατά το οικείο χρονικό διάστημα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 62 Όσον αφορά τα δύο πρώτα σκέλη αυτού του λόγου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει σφάλμα, καθόσον αποδίδει στην προσφεύγουσα έγγραφο της 16ης Οκτωβρίου 1997, που απευθύνεται στον Πρόεδρο της Επιτροπής, εξ ονόματος του ΣΕΕΑΟ. Το σφάλμα αυτό δεν μπορεί, ωστόσο, να επηρεάσει το κύρος της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η Επιτροπή παραπέμπει στο έγγραφο αυτό προκειμένου να καταλήξει στη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα είχε αναγνωρίσει, αφενός, ότι η από 23 Οκτωβρίου 1996 εγκύκλιος της Renault Ολλανδίας είχε ανακληθεί και, αφετέρου, ότι οι πελάτες της είχαν παραλάβει τα παραγγελθέντα οχήματα. Η προσφεύγουσα αναγνώρισε η ίδια, με το από 17 Ιουλίου 1997 έγγραφό της, ότι η εγκύκλιος της Renault είχε ακυρωθεί.
- 63 Όσον αφορά, στη συνέχεια, την παράδοση των οχημάτων στους πελάτες της, η προσφεύγουσα σημείωσε στο από 17 Ιουλίου 1997 έγγραφο ότι «τα οχήματα βρίσκονταν στο στάδιο της παραδόσεως». Αν, παρά τις σχετικές υποσχέσεις της Renault, οι παραδόσεις που μνημονεύονται στο έγγραφο αυτό δεν έγιναν, στην προσφεύγουσα εναπέκειτο να επισημάνει το γεγονός στην Επιτροπή, το αργότερο με την από 17 Φεβρουαρίου 1998 απάντησή της στην ανακοίνωση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, το οποίο ωστόσο δεν έπραξε. Τέλος, αν ήταν εύκολο, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, για την Επιτροπή να ζητήσει αποδεικτικά στοιχεία από αυτήν και τους εντολείς της, εξ ίσου εύκολο ήταν για την προσφεύγουσα να προσκομίσει τα στοιχεία αυτά στην Επιτροπή με ίδια πρωτοβουλία. Κατά συνέπεια, τα δύο πρώτα σκέλη του δεύτερου λόγου στερούνται βάσεως.
- 64 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως που προβάλλει στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του λόγου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι έλαβε, συνημμένες στην ανακοίνωση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, τεχνικές εξηγήσεις που επισυνάπτονταν στο από 24 Ιουλίου 1997 έγγραφο της Renault, με εξαίρεση έναν κατάλογο σχετικά με τις παραδόσεις στους ίδιους της τους εντολείς. Όσον αφορά το ίδιο το έγγραφο, που δεν της διαβιβάστηκε από την Επιτροπή, το περιεχόμενό του συνοψίζεται σαφώς στο σημείο 4 της προ-

αναφερθείσας ανακοινώσεις, οπότε η προσφεύγουσα είχε την ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικώς, το οποίο άλλωστε έπραξε με την απάντησή της.

- 65 Τέλος, όσον αφορά την εξήγηση για τις προθεσμίες παραδόσεως, επιβάλλεται να τονιστεί το βάσιμο της διαπιστώσεως της Επιτροπής ότι η πλειονότητα των παραγγελιών που αφορά η καταγγελία είχαν δοθεί για το μοντέλο Scenic. Η προσφεύγουσα κάνει, βεβαίως, μνεία, με την απάντησή της στην ανακοίνωση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, έξι παραγγελιών άλλων μοντέλων της Renault, που έγιναν μετά την υποβολή της καταγγελίας και την ακύρωση της εγκυκλίου το Φεβρουάριο του 1997. Οι καθυστερήσεις παραδόσεως για τα οχήματα αυτά ήταν της τάξεως των διόμισι έως πέντε μηνών, με μέση διάρκεια ελαφρώς κατώτερη των τεσσάρων μηνών. Τα συμπληρωματικά αυτά στοιχεία δεν μπορούν, ωστόσο, να καταστήσουν εμφανές ότι η διαπίστωση της Επιτροπής ότι τα πραγματικά περιστατικά που αφορά η καταγγελία είχαν λήξει και δικαιολογούνταν, εν μέρει, από την έλλειψη των οχημάτων του μοντέλου Scenic είναι προδήλως εσφαλμένη.
- 66 Επομένως, ο δεύτερος λόγος δεν είναι βάσιμος.
- 67 Από το σύνολο των προαναφερθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι βάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 68 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Pirrung

Potocki

Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Φεβρουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij